

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/5/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015200923
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6015200923.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD., a JUDr. Ľubici Filovej, v právnej veci žalobcu: F., v zastúpení JUDr. Luciou Anovčinovou, advokátkou, so sídlom Štefánikova 5, Bratislava, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 35689-2/2015-BA zo dňa 28. mája 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 23S 116/2015-39 zo dňa 14. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 23S 116/2015-39 zo dňa 14. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 23S 116/2015-39 zo dňa 14.10.2015, podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 35689-2/2015-BA zo dňa 28.05.2015, ktorým Sociálna poisťovňa, ústredie, zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Levice, č. 11544-19/2015-LV zo dňa 25.03.2015, ktorým podľa ust. § 194 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, zastavila konanie vo veci žiadosti žalobcu zo dňa 16.09.2014 o priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. O trovách konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že žalobca počas výkonu trestu odňatia slobody dňa 22.07.2003 utrpel pracovný úraz na pracovisku OOP Rimavská Sobota s dobou

trvania práceneschopnosti od 22.07.2003 do 25.07.2004. V súvislosti s predmetným úrazom bola žalobcom podaná dňa 04.10.2004 Sociálnej poisťovni, pobočka Levice žiadosť o náhradu za bolesť a o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, ku ktorej pripojil lekársky posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 10.08.2004, vypracovaný podľa prílohy k vyhláske č. 32/1965 Zb. ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov, ako aj záznam o pracovnom úraze. Sociálna poisťovňa, pobočka Levice o tejto žiadosti rozhodla dňa 02.12.2004 tak, že žalobca v zmysle ust. § 110 ods. 2 zákona o sociálnom poistení nemá nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia z dôvodu, že zamestnávateľ sa celkom zbavil zodpovednosti za poškodenie zdravia v dôsledku dotknutého pracovného úrazu, keďže škoda bola spôsobená výlučne zavinením poškodeného, ktorý porušil ust. § 14 ods. 1 písm. a/ zák. č. 330/1996 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. Sociálna poisťovňa ústredie rozhodnutím zo dňa 11.03.2005 zamietla odvolanie žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdila. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že sociálna poisťovňa mala za preukázané zbavenie sa zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz a zároveň uviedla, že pokiaľ poškodený predloží doklad, podľa ktorého zamestnávateľ zmení mieru zavinenia poškodeného na vznik pracovného úrazu, alebo predloží rozhodnutie súdu, v ktorom bude zmenená miera zavinenia poškodeného, opätovne posúdi nárok poškodeného na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v závislosti od miery zavinenia poškodeného. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.04.2005 a nebola proti nemu podaná žaloba na súde.

Ďalej z administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca novou žiadosťou doručenou Sociálnej poisťovni, pobočka Žiar nad Hronom dňa 16.09.2014 žiadal o priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Sociálna poisťovňa, pobočka Levice rozhodnutím zo dňa 07.11.2014 zastavila konanie podľa ust. § 194 ods. 3 v spojení s ust. § 186 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, ktoré bolo rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie rozhodnutím zo dňa 14.02.2015 zrušené z dôvodu, že žalobca nebol vo výzve na odstránenie väd upozornený na dôsledky neodstránenia nedostatkov podania na ďalší priebeh konania. V ďalšom konaní bol žalobca Sociálnou poisťovňou vyzvaný opätovne na odstránenie nedostatkov podania, avšak s poučením, že v prípade neodstránenia nedostatkov podania bude konanie zastavené. Prvostupňový správny orgán nepovažoval ďalšie úkony žalobcu za kvalifikované odstránenie nedostatkov podania v zmysle výzvy, a preto konanie zastavil a žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím jeho rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd sa v rámci prieskumu žalobou napadnutého rozhodnutia zameril na to, či je možné opätovne sa zaoberať uplatneným nárokom na náhradu škody, v danom prípade titulom sťaženia spoločenského uplatnenia, ak už Sociálna poisťovňa právoplatne rozhodla tak, že nepriznala nárok, vychádzajúc zo skutočností, že zamestnávateľ sa zbavil zodpovednosti v celom rozsahu.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní postupoval v intenciách ust. §§ 178 ods. 1 písm. a/ bodu 14, § 179 ods. 1 písm. b/, § 184 ods. 5, § 186 ods. 4, § 194 ods. 3 a podľa ust. § 196 ods. 6 a 7 a § 110 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a ust. §§ 210 ods. 1, 2, § 14, § 196 ods. 1 písm. a/ zák. č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce a postup Sociálnej poisťovne, ako aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie považoval za súladné so zákonom.

Krajský súd konštatoval, že je zrejmé, že zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení neupravuje inštitút prekážky veci rozhodnutej (res iudicata). Analogicky poukázal na ust. § 30 ods. 1 písm. i/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ktorý upravuje zastavenie konania, ak v tej istej veci už bolo právoplatné rozhodnuté a skutkový stav sa podstatne nezmenil. Uviedol, že v predmetnom konaní je síce vydaný nový lekársky posudok, avšak podľa jeho názoru základom priznania nároku je určitá miera zodpovednosti zamestnávateľa, inak nie je možné nárok priznať. Konštatoval, že pokiaľ už bola miera zodpovednosti za poškodenie zdravia dotknutým pracovným úrazom posudzovaná a v rozhodnutí bolo ustálené úplné zbavenie sa zodpovednosti zamestnávateľa, potom z hľadiska právnej istoty medzi účastníkmi nie je možné nanovo posudzovať v ďalšom konaní túto otázku. Ďalej konštatoval, že právoplatné rozhodnutie vydané správnym orgánom v konaní o nároku uplatnenom účastníkom konania, v ktorom bola jednoznačne zodpovedaná otázka miery zodpovednosti zamestnávateľa na pracovnom

úraze v tom zmysle, že sa úplne zbavil zodpovednosti, obsahovo tvorí prekážku res iudicata pre konanie o nároku účastníka konania uplatneného z toho istého pracovného úrazu, hoci aj na základe iného lekárskeho posudku. Krajský súd ďalej nestotožniac sa so žalobcovou námietkou mal za to, že z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu je zrejmá jeho úvaha, na základe ktorej došlo k zastaveniu konania, ako aj právne posúdenie veci. Taktiež sa nestotožnil s tvrdením žalobcu o tom, že správny orgán si mal sám vyriešiť otázku miery zodpovednosti za vzniknutý pracovný úraz ako predbežnej otázky. Krajský súd poukázal na znenie ust. § 184 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého je žiadateľ povinný preukázať skutočnosti rozhodujúce na nárok na dávku a nárok na jej výplatu spôsobom určením Sociálnou poisťovňou. Takouto rozhodujúcou skutočnosťou podľa názoru krajského súdu bola skutočnosť, či zamestnávateľ zodpovedá za pracovný úraz. Zdôraznil, že liberácia zamestnávateľa už bola deklarovaná v rozhodnutí správneho orgánu zo dňa 11.03.2005, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.04.2005. Postup Sociálnej poisťovne vyhodnotil krajský súd za správny korešpondujúci s vyššie citovaným ustanovením, keď vyzval žalobcu na preukázanie miery zavinenia zamestnávateľa na pracovnom úraze, resp. rozhodnutie všeobecného súdu, ktorý by posudzoval dôvody zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa, ktorý by neuznal svoju zodpovednosť, keďže v sporných prípadoch rozhoduje súd. Z vyššie uvedených dôvodov, krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a uloží žalovanému nahradiť žalobcovi trovy celého konania. Žalobca mal za to, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, čo odôvodnil odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.

Žalobca v dôvodoch odvolania zotrval na svojom názore ohľadne povinnosti žalovaného sa zaoberať námietkami žalobcu ohľadom posúdenia miery zavinenia z dôvodu, že pokiaľ zamestnanec rozporuje mieru zavinenia na pracovnom úraze, a teda aj mieru zodpovednosti zamestnávateľa, jedná sa o predbežnú otázku, ktorú je potrebné pred vydaním samotného rozhodnutia vo veci vyriešiť a nemožno sa bez ďalšieho dokazovania stotožniť len s vyhlásením zamestnávateľa o miere zodpovednosti zamestnanca za vznik pracovného úrazu. Uviedol, že žalovaný sám nevykonal žiadne dokazovanie vo veci vyriešenia tejto predbežnej otázky a bez ďalšieho sa uspokojil s dokladmi predloženými zamestnávateľom. Okrem toho žalobca zdôraznil, že zápisnica o podaní vysvetlenia bola podpísaná v deň, keď bol žalobca hospitalizovaný, bol pod silnými liekmi a po ťažkej operácii. Záverom žalobca v súvislosti s poukazovaním žalovaného na rozhodnutie NS SR 9Sžso/14/2011 uviedol, že úlohou súdu v tomto konaní nebolo riešiť otázku, či je úraz pracovný alebo nie, ale otázkou bolo vyhodnotenie miery zavinenia.

3.

Žalovaný správny orgán vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu zo dňa 28.12.2015 zhrnul doterajší priebeh konania pred správnym orgánom ako aj pred krajským súdom, pričom i naďalej zotrval na svojom právnom názore. Citoval ust. §§ 184 ods. 5, 186 ods. 4 a ust. § 194 ods. 3 zákona o sociálnom poistení ako i ust. §§ 195 ods. 1 a 196 ods. 1 písm. a/ zákonníka práce, pričom zdôraznil, že zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva Sociálna poisťovňa, možnosť preskúmať a rozhodovať o miere zavinenia žalobcu na vzniku pracovného úrazu, ak sa zamestnávateľ zbavil svojej zodpovednosti, resp. akýmkoľvek spôsobom spochybňoval mieru zavinenia medzi zamestnancom a zamestnávateľom. Na to sú vecne príslušné súdy v rámci všeobecnej sústavy súdov. Uviedol, že pokiaľ nevznikne medzi zamestnávateľom a zamestnancom spor o mieru zavinenia a Sociálna poisťovňa má skutkové a právne dôvody pre jej vlastný zásah do zamestnávateľom stanovenej miery zavinenia, urobí tak za účelom dodržania zásady materiálnej pravdy prostredníctvom zákonom povoleného úsudku. Rozsudky najvyššieho súdu 9Sžso/14/2011 a 9Sžso/44/2011, na ktoré vo svojom vyjadrení poukázal, sa podľa jeho názoru môžu per analogiam iuris použiť aj pri posudzovaní miery zavinenia žalobcu na vznik pracovného úrazu. Námietku ohľadne podpisovania zápisnice o vysvetlení v čase žalobcovej hospitalizácie vyhodnotil žalovaný ako právne irelevantnú. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnuté

rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

4.

Podľa ust. § 492 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (ust. § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (ust. § 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a ust. § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému správneho orgánu domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. 35689-2/2015-BA zo dňa 28.05.2015, žiadajúc jeho zrušenie v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Levice č. 11544-19/2015-LV a vrátenie veci žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. 35689-2/2015-BA zo dňa 28. mája 2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Levice č. 11544-19/2015-LV zo dňa 25. marca 2015, ktorým zastavila konanie o nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 22. júla 2003.

Najvyšší súd Slovenskej republiky upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správneho orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Odvolačný súd mal preukázať, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolačný súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúvanej veci krajským súdom v zásade za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Odvolačný súd považuje rozhodnutie krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, v zásade za správne. Súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného správne sa zameril na otázku, či je možné opätovne sa zaoberať uplatneným nárokom na náhradu škody z pracovného úrazu, v danom prípade titulom sťaženia spoločenského uplatnenia, ak už Sociálna poisťovňa právoplatne rozhodla tak, že nepriznala nárok, vychádzajúc zo skutočností, že zamestnávateľ sa zbavil zodpovednosti za škodu vzniknutú poškodenému v celom rozsahu. V tejto súvislosti odvolací súd pre danú vec považuje za dôležité zdôrazniť, že Sociálna poisťovňa, pobočka Levice, na základe žiadosti žalobcu o priznanie nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia z pracovného úrazu zo dňa 22.07.2003, vydala dňa 02.12.2004 rozhodnutie č. 300-1251-1104045634/2004, ktorým žalobcovi nepriznala nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia z dôvodu, že zamestnávateľ sa celkom zbavil zodpovednosti za poškodenie zdravia v dôsledku dotknutého pracovného úrazu, keďže škoda bola spôsobená výlučne zavinením poškodeného, ktorý porušil ust. § 14 ods. 1 písm. a/ zák. č. 330/1996 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci. Žalovaná na základe podaného odvolania rozhodnutím č. 22-542/2005 zo dňa 11.03.2005 prvostupňové rozhodnutie potvrdila. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.04.2005. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplynulo, že ak žalobca predloží doklad, podľa ktorého zamestnávateľ zmenil mieru zavinenia žalobcu na vzniku pracovného úrazu zo dňa 22.07.2003, alebo rozhodnutie súdu, v ktorom bude zmenená miera zavinenia žalobcu, Sociálna poisťovňa, pobočka Levice opätovne posúdi nárok žalobcu na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v závislosti od miery zavinenia žalobcu. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca v tom čase neinicioval konanie na preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia. Tým, že rozhodnutie žalovanej zo dňa 11.03.2005 nadobudlo právoplatnosť, sa s konečnou platnosťou vyriešil základ predmetu konania, ktorým bola žiadosť žalobcu o priznanie nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia tak, že mu tento nárok neprináleží z dôvodu, že zamestnávateľ sa celkom zbavil zodpovednosti za poškodenie zdravia v dôsledku dotknutého pracovného úrazu, keďže škoda bola spôsobená výlučne zavinením poškodeného - žalobcom. Toto rozhodnutie sa stalo právne záväzným pre účastníkov konania. Napriek tomu, že vyššie uvedené právoplatné rozhodnutie nie je predmetom tohto konania považuje odvolací súd za potrebné vo všeobecnosti uviesť, že otázka miery zavinenia na pracovnom úraze bola v danom konaní správnym orgánom v rámci riadneho zistenia skutkového stavu záväzne vyriešená. Preto pokiaľ podal žalobca novú žiadosť pre priznanie nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia musel postupovať v intenciách odôvodnenia uvedeného rozhodnutia o nepriznaní nároku a preukázať sociálnej poisťovni zmenu miery zavinenia na pracovnom úraze. Napokon aj sociálna poisťovňa výzvou zo dňa 11.02.2015 vyzvala žalobcu na odstránenie nedostatkov podania a

požadovala predloženie dokladu preukazujúceho zmenu miery zavinenia poškodeného na vzniku pracovného úrazu zo dňa 22.07.2003 s tým, že posúdenie miery zavinenia poškodeného na pracovnom úraze nie je predbežnou otázkou, ktorú Sociálna poisťovňa rieši. Keďže však žalobca požadovaný doklad nepredložil Sociálna poisťovňa, pobočka Levice konanie vo veci žiadosti o priznanie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu podľa ust. § 194 ods. 3 zákona o sociálnom poistení zastavila. Takýto postup považuje odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa za súladný so zákonom.

Odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu vo vzťahu k predbežnej otázke vychádzajúc z uvedeného vyššie vyhodnotil za právne neopodstatnenú. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu vyplýva, že v preskúmvanej veci sa sociálna poisťovňa žalobcovou žiadosťou o priznanie nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia z pracovného úrazu zo dňa 22.07.2003 už zaoberala (právoplatným rozhodnutím zo dňa 11.03.2005, č. 22-542/2005), preto nemohla opätovne v rámci predbežnej otázky posudzovať mieru zavinenia na pracovnom úraze na základe novo podanej žiadosti žalobcu zo dňa 16.09.2014. Okrem toho však odvolací súd dáva do pozornosti, že pokiaľ žalobca v čase konania o jeho žiadosti zo dňa 04.10.2004 nebol spokojný s mierou zavinenia určenou jeho zamestnávateľom, mal právo podať určovaciu žalobu o zmenu miery zavinenia na vzniku pracovného úrazu a rozhodnutie všeobecného súdu by bolo pre sociálnu poisťovňu v ďalšom konaní záväzné, pričom z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca svoje právo na súde neuplatnil.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu dospel k záveru, že žalovaná v oboch stupňoch v preskúmvanej veci postupovala náležite v intenciách citovaných právnych noriem, a preto je potrebné jej rozhodnutia považovať za skutkovo a právne správne, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu zamietol podľa § 250j ods.1 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 a s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 250k ods. 1 a s § 246 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správne orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.